У Данилка ще ніколи не було книжок.

У тата й мами повнісінька етажерка ними заставлена. А в нього — жодної.

Він зовсім малий і ще не вміє читати. Лише літеру "о" знає. Схожа на колесо від велосипеда. Тільки шпиць там немає.

— Я хочу, щоб у мене була своя книжка,— сказав якось Данилко.

— Що ж ти з нею робитимеш? — запитав тато.— Ти ж читати не вмієш! От якби літери вже вивчив, то читав би.

— А я малюнки дивитимусь і вчитимуся читати по ній.

— Добре,— пообіцяв тато,— буде тобі книжка.

І не забув. Через кілька днів поїхав у місто і привіз її.

У книжці було повнісінько літер і малюнків.

Глянув Данилко на літери і злякався.

І це всі йому треба вивчити?

Таж їх стільки, що вони усі йому в голову не влізуть!

Зате малюнкам зрадів. От добре, що їх так багато. Не треба й книжку читати — із малюнків зрозуміло, про що вона.

І як не прохали його тато з мамою вивчати літери — відмовлявся:

— Я й без них усе взнаю! Тут усе намальовано.

Якось мама взяла його книжку й стала вголос читати:

— У старезному-старезному, дрімучому-дрімучому лісі жило-було веселе ведмежатко... Одного разу сталася з ним така дивна пригода...

Тільки Данилко приготувався слухати, як мама відклала книжку.

— Ой, мені ж треба вечерю для тата готувать, бо вже скоро прийде з роботи!

— А далі що там було? — запитав Данилко.

— Я цієї казки не знаю,— відповіла мама.

Взяв Данилко книжку. Дивився-дивився. А там було тільки ведмежа намальоване. Воно чомусь ховалося за дерево. А його пригода не намальована.

Од кого ж воно ховалося?

Само од себе ховатися ж не буде.

Навіть заснути не міг од тої цікавості.

Наступного дня мама теж не змогла прочитати йому казку, бо допізна була на роботі.

Вирішив Данилко вчити літери, щоб ту казку прочитати самому.

Але як їх вчити? Яринці добре — всякі книжки читає.

Пішов до Яринки. Вона школярка. Вже оно в третій клас ходить.

Сказав, що хоче навчитися читати.

— Це ж дуже просто,— мовила Яринка.— Головне — запам'ятати літери, а потім із них складатимеш слова.

— А це треба довго вчитися? — запитав сумно Данилко.

Йому хотілося зразу все взнати.

— Якщо ти здібний учень, то недовго.

Данилко подумав трохи й сказав:

— Мабуть, я здібний.

— Це ми перевіримо! — засміялася Яринка.

І почали вони вчитися.

Данилко щодня виглядав Яринку зі школи.

Сидів біля криниці й дивився на сусідський двір.

— Яринко! Яринко! — гукав, побачивши її.

— Не Яринко, а — Ярино Павлівно,— щоразу поправляла його.— Я ж тобі вчителька, то й називай, як у школі. Інакше уроку не буде.

Сподобалося Данилкові грати в школу. Не любив тільки, коли Яринка ставила йому двійки. Тоді сердито вигукував:

— Покину твою школу! Кого тоді вчитимеш?

Але двійки бували дуже рідко. Данилко був справді старанним і здібним учнем. І настав той день, коли він знав усі до єдиної літери, легко складав з них слова.

І Данилко прочитав усю подаровану йому книжку казок.

— То що, цікава книжка? — запитала мама.

— Дуже цікава! І як добре, що я вмію читати!

Він і сам відчув, що тепер для нього змінилося надзвичайно багато на світі.

Так завжди буває після першої в нашому житті книжки.